

חצי שר, חצי שגריר

מוקד

אריאלה רבדל

כשתקראו את את הכתבה הזו תהיה כבר הדרמה במרכז חירות בעיצומה. ואף שלא למחנה המתנבאים אני שייכת, לא אטעה אם אומר כבר עכשיו, שמחנה שמיר-ארנס ינצח, ובגדול. אבל במוקד האחרון, כי השתתפות יצחק מודעי ואהוד אולמרט, לא היו מנצחים, אף לא בנקודות. הדבר הכי טוב שאפשר לומר עליו הוא שאין מה לומר, וחבל שהיה.

בשבוע שבו למדנו על רצח הפרופ' מנחם שטרן, התכנסות הקונגרס הציוני בצל האיום של גלי עלייה צפויים מברית-המועצות ועיר עור על זכותם של יהודים לטייל חופשי במולדתם, בחרו חרשני הטלוויזיה להעלות לפנינו את ההצגה הכי קבועה בעיר. שמיר הקטן ומילחמתו בסרסיים, ולא על מהות הנושא למדנו במוקד, אלא על יכולת משתתפיו בכיפוף ידדים.

ליכי יצא אל יורם רונן, אביר האריכות, שנמהלך התוכנית כולה נראה כמי שמריץ את תאיו האפורים בחיפוש אחרי דרך לצאת ממנה שלם.

ולצילי הסיום של התוכנית, שניסו, ולא בהצלחה, להתחרות בחילופי הלשון שבין הידדים, שנשתי לרווחה. מכות לא היו שם, וגם זה מהשוו בימים אלה.

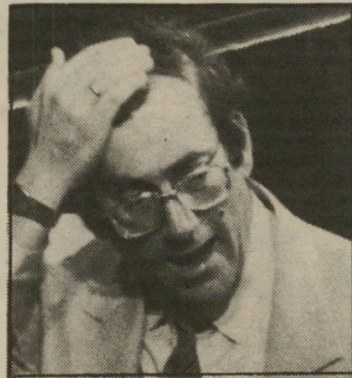
אני לא מבינה לאן חותרים אלה, שהפקרו על ידנו להנהיג אותנו, כשהם נותנים יד לי מלאכת השיסוי של יהודי ברעהו, המתנהלת כמלוא המרץ בימים אלה כרוכות. אין אנתנו צריכים להגיב, לדעתם, כשהם מופי עים לפנינו, כמי שמחפש את הגרון הקרוב ביותר לשספו.

הופעתם בוויכוח לגיטימי, היתה המשך לתופעות ההשלכות ההמוניות הפוריעה ש' הגיעה לשיאה בהלווייתו של פרידריך רוני פלד ז"ל באריאל, כשהיא יכולה להיות סוף פסוק לה. סוף פסוק, שהיה מחזיר את התורה שלנו לשיפוט, על ידי כך שיוכי שהמשתתף בינינו רב מהמפריד, שהערות, וז שכתרנו לה כתירים כה רבים, יכולה להתקיים גם בעת ויכוח פנימי, ולא רק תחת איום חיצוני.

זהו עצם העניין. בתקופה שבה מנהיג אחד הורמים הקיינונים מעו לכנות את יריבו הפוליטיים 'פלוגות מוות' ומנהיגה מאוס הורם משהו את שרהביטחון לבניטו מוט וליני ואתונו לפאשיסטים האיטלקים, ומנהיג אחד, כשם קרולת וממיר הרג בערבים, הנהגה מיפס הישראלי ומתיר הרג בערבים, הנהגה מקיר אל קיר, כוז שיש לנו, יכולה וצריכה לסגור את הבקע שנוצר. אך היא, מסתבר לי מראה מוקד, בחרה להרחיבו.

שני השרים, זה בלי התיק, על תקן של מגורש קבוע, וזה עם שני התיקים, של שר ושגריר בטרנסציה, העדיפו למצוא מיסתר מאחורי מטה העלבונו האישיים שהשיו איש ברעהו, מאשר להתמודד בכנות ובאומץ עם הנושא הסבוך כליכך שעליו נקרא להכי ריע מרכז חרות, סליחה, מרכז הליכוד.

השר אהוד אולמרט האשים את יצחק מר דעי כי יציאתו אנגד היוזמה המדינית של ראשהממשלה אינה לגופו של עניין אלא לעניינו של הגוף. כי שלמות הארץ וביטחונה מהווים עבור מודעי וחבריו עילה למרתם האמיתית — החלפת ההנהגה בליכוד, מזו הקיימת לזו שלהם. הכחשותו הנועמית של מודעי רק חיזקו את האשמה ולא היזמו אותה.

אולמרט לא תינק

והוא, כארם שאינו משולל אומץ לב אישי וציבורי, יכול היה לנהוג אחרת.

יכול היה להודות כי הוא שואף להחליף הנהגה, שלטענתו, יצקה תוכנית, המעלה את ישראל על הדרך החלקקה של משאזמתן מדיני, שמעידה בה עלולה לדרדר את המ דינה לתהום. ואז גם טיעוניו האחרים היו מקבלים מיסנה תוקף, אך הוא בחר להתחמק. והשר אולמרט, תחת לנסות וליצוק בתוכנית

אמיתות שאין בה, יכול היה להתמודד אם ההשנות עליה, על ידי שהיה מאשר אותן, ולא מכחישן. וכך היה חולק כבוד גם לחברי מרכז הליכוד, גם ליוזמה וגם לעצמו. כי אנשים מבוגרים, כמו אלה שבהן אנו נתונים, מדיניות סבוכות, כמו אלה שבהן אנו נתונים, יודעים, ברובם, שאין תשובות בשחור ולבן. ולפיכך, אין הם זקוקים לסוכריות-הרגעה ורדרדות, משוללות כל אחיזה במציאות, אלא להנהגה, שתוכיח מפוכחות מדינית, בשילוב של העזה ודימוי, שיוציאו את המדינה מה מסוכנות. זוהי הנהגה שאינה רואה מה שאפילו הילד בסיפורי הנס כריסטיאן אנדרסן היה רואה.

ואם כריברי אולמרט, ההנהגה הזו באמת ובתמים מאמינה כי היוזמה המדינית שבה נקט ראשהממשלה מבטיחה, ללא כל פיקי פוק, את השארת יש"ע בידי מדינת ישראל, את אי הקמת מדינה פלסטינית ממיוחד ל ישראל ואת ביטחון המדינה, הרי היא הנהגה מסוכנות. זוהי הנהגה שאינה רואה מה שאפילו הילד בסיפורי הנס כריסטיאן אנדרסן היה רואה.

לעומת זאת, אם היה מוכיח לנו כי ההנהגה מכירה בסכנות, אך יש בה את האומץ לקחת אותן ואת הכוח לרחות אותן, טיעוניו של אולמרט לטובת היוזמה, היו מקבלים אמיתות, שהוא לא יצק במהלך מוקד.

וכך, גם במוקד זה, נשארו אייהאמונו וה פחד מנהיגי הרחוב היחידים.

טלוויזיה: אולי עבר שבוע אבל אריאלה רבדל וברדוגו עדיין נסערים מההצגה של אולמרט ומודעי. שידור חוזר במרכז הליכוד

ברדוגו

לא מזמן נפלתי אצל חברים. ביום שישי אחריהצהריים. זוג אשכנזים, כלי כתם שחור קטן. שהורים כלי רכב. יושבים תקועים מול מכשיר-הטלוויזיה, רואים סרט-עברית. שנים התרחקתי מאוהבים ויריבים המכורים לתענוג המפוקפק. הפעם ישבתי, בניסיון להשתלב. (תפסיק להתנפם... רד אל העם) פתאום הבנתי את כל העניין. מה מוצא עם ישראל בסרטים אלה.

הסרט הערבי בנוי על העיקרון שהכל ברור ומיד. התרגום העברי כמעט מיותר. כאשר נכנסת דמות אל מרכז הבימה, ישר קולטים במי המדובר. עוד לפני שפלט מילה, רואים מי הבראם. מי שמשחק בתפקיד האיש הרע, מיד רואים עליו שהוא רע לגמרי. העיניים שלו רצות לצדדים. הוא הולך כולו כפוף. מציץ באלכסון, מלמטה, עם מי הוא מדבר. חוכך ידדים בשיא הערמומיות. ענין ברור ביותר, האיש רע.

השבוע עלה בראשי הרעיון שבימאי הקולנוע כמצרבים (משם מגיעים הסרטים בערבית, לא) גדול כולם על רייווד קופרפילד, שהוא סרט ברור לגמרי. אפשר לאמר שאין יותר ברור מסרט זה.

הרע — רע לא פחות מזה של הסרט בערבית; ואולי יותר. הנאמן — נאמן לצמימות. האוהבת — אוהבת ומחכה לשפוך את סצינת-האוהבה, שלה היא מחכה מתחילת הסרט. והטוב כליכך טוב, שנשפך ממנו גם טוב שמטביע את כל הבימה. מדי יום שלישי בשעה 2 (2.30 מאכסימום) אחריהצהריים, נותנת הטלוויזיה הצגה-חד מית (ועני. מאטינה). סרטי-קולנוע של אחרי-הצהריים: השבוע שידרה הטלוויזיה את רייווד קופרפילד. כנראה שנותר בי איזה עיוות עמוק מילדות (או לפחות צלקת נפי שית) אם הסכמתי לכתוב רווקא על הסרט הזה. כדי לכתוב הייתי חייב לצפות בסרט. מי שראה את הסרט מבין הכל ומשחרר מהמשך

העיקרון החשוב בחיים

הקריאה. ארם עובד לא רואה סרטים בצהריים. לפיתרון בעיות שכאלה הומצא מכשיר-הווידאו; הקולט ומקליט את הסרט לפי תוכנות מוקדם. תוכנות הווידאו הוא דבר קל. לראות את החומר המוקלט, עניין מעייף ביותר. עד כאן לא אמרנו דבר על רייווד קופרפילד. לא על הסרט, לא על הסרט ולא על הבראם. והכל נראה בסדר. זה בדיוק המצב: בסדר. כך לפחות היה עד שדייווד קופרפילד התחיל לרוץ בטלוויזיה. קיבלתי הלב. מי היה מאמין שככה נראה הסרט?

כולו עצבות של קריעה. סרט רצוף בפרידות. כולם נפרדים מכולם. כל פרידה יותר קורעת בני מעיים מזו שלפניה: האחת שוברת לב, והשניה מנתצת את השברים לרסיסים. כמה שאני מנסה אני לא מצליח לזכור (אולי עדיף) שבילדותי אהבתי את הסרט הזה. הספר נשאר בזיכרון משהרמשהו. ליד זיכרון-הילדות נראה הסרט מסכן לגמרי. ואולי בכלל לא ראיתי את הסרט. ללכת לסניגיה פעם בחדוש היה לוקסוס גדול. ואחרי הרון, מערבוניים וסירסי השודדים, איפה היה זמן לראות סירסי-מופת? (זה השם של הסרטים האיומים האלה או שאני שוב טועה?)

לראות בילדות את הסרט הזה זה דבר אחר. לראות אותו עכשיו זה סיפור אחר לגמרי. עניין קשה ומעייף ביותר. מתקדם באיטיות מייאשת. העסק פשוט לא רץ בקלילות, כמו שצריך. עצב אף פעם לא עובר כמהירות. רק השמחות עפות בשיא הספיד. במצב מצוקה שכזה קורץ כפתור ההרצה בוידאו. מה

דייווד קופרפילד

שמאפשר חיטכון בזמן, פשוט על-ידי הקצפת כל הקטעים של הבכיות והעצבות. הפעם הכפתור לא מועיל. לא מתאים לסרט הזה. תוך הקצפה אחת אפשר להפסיד פרידה אחת או שתיים. והנה ברח לך כל הסרט.

חוצ מהפרידות העצובות יש כסרט הגיון של חיטול שחקנים. כל אחד שגמר את תפקידו בסרט, משוחרר. אחת-אחת נמחקות הרמויות ומתות, לאחר שגמרו את תפקידן על המסך. נשארים רק אלה שלקחו על עצמם להביא את הסרט להפייאנד. למשל, אנגס, חברתו מילדות של קופרפילד, הממתינה פרפילד להיות מאוהב בה על אביה השכוי בידי הנוכל אוריה היפ. אנגס, המאוהבת בדייווד עוזר מילדות, טוערת אותו לאחר מותה של רעייתו הירקנית. מה שלא מפריע לקר פרידת להיות מסוכנה נראה לאוזוני. (רק בגלל שהוא לא יהודי הבראם, ולא שמע את המישפט 'שקס את הון והבל היופי'). עתה היא מוכנה לתפוס את מקום רעייתו המנוחה. רק לאחר שון, ברגע גויעתה מבקשת ממנה לתפוס את מקומה; ואכן זו קופצת אל תוך נעליה של הנפטרת.

הבעל המיועד, רייווד קופרפילד, נופל בזרועותיה של אוהבתו החרדה-ישנה. אך לא לפני שהיא דורס את הנוכל הרע-מכלדע, אוריה היפ. זה שמתחילת הסרט, חיכה לסופו המר, כשהוא מתכר ידדים בערמומיות ושולח מבטים המקנינים לכל הכיוונים. רק לאחר שגורש הנוכל וכספי אביה של אנגס ניצל, יש אפשרות להפייאנד. לאנגס יש מה להביא כנרניה, לא?

הסרט נותן לילדים הצעירים להבין כי מי שטוב, יהיה לו טוב. ומי שרע, סופו רע ומר. (ראה אוריה היפ), כי בינתיים שכחו את כל הטובים שגמרו את תפקידם ומתו בדרך. וזה בעצם כל הסיפור של החיים. אחרת איד יחנכו את הצעירים לעשות רק טוב?